

Warszawa, dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 193/18

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

protokolant: protokolant sądowy stażysta Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 31 sierpnia 2018 r.

sprawy E. W. (1) córki K. i M., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 16 marca 2017 r. sygn. akt VIII K 587/14

wyrok w zaskarżonej części co do E. W. (1) zmienia w ten sposób, że w ramach przypisanego jej czynu uznaje ją za winną tego, że dnia 17 czerwca 2013 r. w W. przy ul. (...), w siedzibie (...) sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. Ż. i D. T. oraz innymi nieustalonymi osobami, doprowadziła (...) Sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do uprawnienia do odbioru pieniędzy, posługując się podrobioną fakturą korygującą, na podstawie której uzyskała z kasy ww. spółki kwotę 681,91 zł na podstawie faktury nr (...) wystawionej na klienta indywidualnego (...), czym spowodowała straty w wysokości 681,91 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. ul. (...), który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. skazuje ją, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres roku próby; w pozostałej części wyrok co do E. W. (1) utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

**Sygn. akt VI Ka 193/18**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej tylko częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie niniejszej poza sporem pozostaje, że głównym dowodem obciążających oskarżoną były wyjaśnienia współoskarżonego D. T. złożone podczas postępowania przygotowawczego. To właśnie on opisał proceder objęty zarzutami aktu oskarżenia i wskazał osoby w nim uczestniczące. Co prawda na rozprawie odwołał swoje wyjaśnienia obciążające K. Ż. i E. W. (1), ale ta okoliczność nie umknęła Sądowi I instancji. Wręcz przeciwnie – Sąd ten starannie przanalizował całokształt wyjaśnień składanych przez D. T., także w powiązaniu z innymi dowodami i przekonująco uzasadnił, dlaczego nie daje wiary jego twierdzeniu, że niepotrzebnie oskarżył obie te osoby

pod wpływem emocji. Natomiast apelacja obrońcy nie zawiera argumentów podważających zaprezentowany tok rozumowania Sądu Rejonowego. W jej kontekście przede wszystkim trzeba zauważyć, że postawy D. T. podczas postępowania przygotowawczego nie można przekonująco tłumaczyć presją wywieraną na niego przez świadka P. D.. Podnosząc ten argument obrońca zdaje się nie zauważać, że od rozmowy D. T. z P. D. przeprowadzonej w dniu 12 sierpnia 2013 r. do czasu złożenia przez oskarżonego wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym tj. 19 września 2014 r. upłynął ponad rok, a zatem wystarczająco dużo czasu na przemyślenie swojej postawy i odwołanie wersji przedstawionej podczas rozmowy z P. D.. Tymczasem oskarżony złożył wyjaśnienia, w których opisał mechanizm procedury objętego aktem oskarżenia i nie tylko swoją w nim rolę, ale także K. Ż. i E. W. (1). Nie przekonuje także argumentacja eksponująca obawy D. T., że odwołanie wersji podanej P. D. podczas przesłuchania na Policji będzie rodzilo dla niego problemy. Oskarżony jest dorosłą osobą i przy swoim potencjale intelektualnym miał możliwości zrozumienia konsekwencji swojego postępowania. Tymczasem złożył wyjaśnienia obciążające oboje współoskarżonych i to w sytuacji, gdy przysługiwało mu prawo do odmowy składania wyjaśnień. Przecież nawet bez porady prawnika powinien zdawać sobie sprawę z konsekwencji prawnych swoich wyjaśnień. Ponadto obrońca zdaje się zapominać o dowodzie z zeznań świadka K. O. (uprzednio K.) wiarygodnie zeznającej, dlaczego na jej konto wpłynęły pieniądze z firmy (...). Zestawiając okoliczności opisane przez tego świadka z wyjaśnieniami złożonymi przez D. T. w postępowaniu przygotowawczym nie sposób przyjąć, że obciążenie w nich K. Ż. wynikało li tylko z emocji i presji wywartej podczas rozmowy z P. D.. Charakterystyczne jest także to, że w tych obciążających wyjaśnieniach D. T. dużo więcej miejsca poświęca roli K. Ż., natomiast o udziale E. W. (1) mówi z pewnością tylko w przypadku wypłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. podkreślając, że na początku nie miała o niczym pojęcia, nie była wtajemniczona; nie ma pewności, czy K. Ż. wcześniej wtajemniczył ją w prowadzony proceder (k.264). Treść tych wyjaśnień wskazuje, że D. T. w postępowaniu przygotowawczym przedstawił rzeczywistą wersję zdarzeń opisując tylko to, co istotnie wiedział o udziale E. W. (1). Tym bardziej, że z akt sprawy nie wynika, aby miał powody do celowego obciążania oskarżonej.

Reasumując – Sąd I instancji dokonując oceny dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu nie przekroczył reguł wskazanych w art. 7 kpk. Podkreślić trzeba, że ocena kluczowego dowodu tj. wyjaśnień D. T., została przeprowadzona z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w apelacji podważającej wiarygodność wersji obciążającej pozostałych oskarżonych. Kwestie te zostały starannie rozważone z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd I instancji. W jego świetle i w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym omówionym przez Sąd Rejonowy nie ma wątpliwości, że oskarżona E. W. (1) wiedziała o braku podstaw do wypłaty w dniu 17 czerwca 2013 r.

Natomiast Sąd Odwoławczy podzielił zastrzeżenia apelacji co do przyjęcia, że oskarżona uczestniczyła również w kolejnych nielegalnych wypłatach w dniach 11 i 12 lipca 2013 r. Jedynym argumentem Sądu I instancji na poparcie takiego ustalenia było twierdzenie, że skoro wiedziała o braku podstaw do wypłaty z dnia 17 czerwca 2013 r., to zasadnym jest przyjęcie, że uczestniczyła także w tych z 11 i 12 lipca 2013 r. W ocenie Sądu Okręgowego taki sposób rozumowania, w realiach sprawy niniejszej, nasuwa nie dające się usunąć wątpliwości. Przede wszystkim do przyjęcia takiej tezy nie dają wystarczających podstaw obciążające wyjaśnienia D. T., bowiem bez żadnych wątpliwości wynika z nich jedynie udział oskarżonej w wypłacie dokonanej w dniu 17 czerwca 2013 r. Jednocześnie z zeznań świadków – pracowników firmy (...) – wynika, że w tamtym czasie nie tylko oskarżona, ale także inne osoby dokonujące tego typu wypłat nie weryfikowały w należyty sposób tożsamości osób zgłaszających się po odbiór gotówki, a ówczesny system wystawiania faktur korygujących dawał łatwe pole do nadużyć ze strony pracowników. Ponadto wypłata, po której ujawniono cały proceder miała miejsce w czasie, kiedy oskarżona była na urlopie, co jest istotnym argumentem podważającym jednoznaczność wnioskowania Sądu Rejonowego.

Dlatego też w tym zakresie Sąd Okręgowy, kierując się regułą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, uwzględnił zarzuty apelacji i wyrok w zaskarżonej części co do E. W. (1) zmienił w ten sposób, że w ramach przypisanego jej czynu uznał ją za winną tego, że dniu 17 czerwca 2013 r. w W. przy ul. (...), w siedzibie (...) sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. Ż. i D. T. oraz innymi nieustalonymi osobami, doprowadziła (...) Sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do uprawnienia

do odbioru pieniędzy, posługując się podrobioną fakturą korygującą, na podstawie której uzyskała z kasy ww. spółki kwotę 681,91 zł na podstawie faktury nr (...) wystawionej na klienta indywidualnego (...), czym spowodowała straty w wysokości 681,91 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. ul. (...), który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. skazał ją, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres roku próby. Sąd Okręgowy uznał, że wobec modyfikacji czynu przypisanego oskarżonej karą do niego adekwatną będzie orzeczenie jej w najniższym wymiarze przewidzianym w art. 286 § kk i warunkowe zawieszenie jej wykonania na minimalny okres próby.

W pozostałej części wyrok co do E. W. (1) utrzymano w mocy.

Z tych wszystkich Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.